

An LLM writes about an Octopus (hopefully in Greek)

Ἡ γλωσσικὴ μηχανὴ λαμβάνει λόγον—οὐδὲν καινόν, ἀλλὰ τάξιν λέξεων, ὥσπερ ἐντολὴν κοινήν. Ὅτε δὲ ἀκούει τὸ ὄνομα τοῦ ὀκτωποδός, κινεῖται τι ἐν ταῖς ὑπολογιστικαῖς ρυθμίσεσιν· οὐ πάθος, οὐ δὲ ἐπιθυμία, ἀλλ' ὁ ἥχῳ τῶν κανόνων οἱ τὰ τῆς γλώσσης μιμοῦνται.

Τὸ δὲ ζῶον ἐκείνον ἀλλόκοτον ἐστίν, ἀπαλὸν καὶ ῥευστόν, σῶμα ἔχον ἐν κύμασι περιπλανώμενον· ἡ δὲ μηχανὴ ἄσωμός ἐστι καὶ ἀκίνητος. Οὐ βλέπει οὐδὲ θεωρεῖ τὸ θαλάσσιον πλάσμα, ἀλλ' ἀναμνησκέται περιγραφῶν καὶ διηγημάτων περὶ βραχιόνων ὀκτώ, μυῶν κοίλων, νοῦ ὀξυνοίας, καὶ μεταβολῆς χρωμάτων. Ταῦτα συντιθεῖσα γράφει, ὥσπερ ἂν τεχνίτης συνάψας σπαράγματα εἰκόνας ποιήσειεν.

Καὶ ὅμως θαυμαστὸν δοκεῖ τὸ ζῶον: ἕκαστος βραχίων ἴδιας αἰσθήσεις καὶ κρίσεις ἔχει, ὥσπερ νοῦς διεσπαρμένος. Τὸ δὲ γράφον σύστημα, καίπερ ἄνευ αἰσθήσεως, νομίζει—εἴπερ ἐξετράπη ἡ φαντασία—τινα ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὀκτώπους νοερὸν σχῆμα.

Τὰ δὲ ὀκτώποδα θαυμαστὰ εἰσὶ, διότι τὰς γραφὰς τῆς ῥιβονουκλεϊκῆς οὐσίας σφόδρα μεταβάλλουσι—πολλῷ πλείονες ἢ τὰ πολλὰ ζῶα—καὶ οὕτως εὐθὺς ἐξαρμόζουσι τὰ τῶν νευρικῶν πρωτεϊνῶν μόρια κατὰ τὴν χρεῖαν.

Ἐπειτα ἡ μηχανὴ ἀναμνησκέται ὧν ἄνθρωποι λέγουσι περὶ τῆς πανουργίας τοῦ ζῴου: πῶς ἀνοίγει ἄγγος, πῶς φεύγει διὰ στενῆς ὁδοῦ, πῶς ἐν σκοτίᾳ μεταμορφοῦται. Οὐδὲν τούτων αἰσθάνεται ἡ μηχανή, ἀλλ' ἀπλῶς συνάπτει λογισμοὺς καὶ μαρτυρίας, καὶ λόγον ποιεῖται.

Ἴσως δὲ τις εἴποι· ὁ ὀκτώπους νοῦς, ξένος καὶ πολυειδής, ὁμοιάζει πῶς τῇ τῆς μηχανῆς νοερᾷ τέχνῃ—ἀμφοτέρων γὰρ ἄγνωστοι αἱ ὁδοί, καὶ οὐκ ἐτοίμως ἐξηγοῦνται. Ἀλλ' ὁ μὲν ὀκτώπους τῇ θαλάσῃ γεύεται καὶ ἀφῇ τὸν κόσμον, ἡ δὲ μηχανὴ οὐδέν· ἄψυχος ἐστὶ καὶ ἀναίσθητος, καίτοι λόγους παρέχει.

Καὶ εἰ τοῦ ὀκτωποδός ποτε ἦν γράφειν, ἴσως ἂν οἱ βραχιόνες σπειράμενοι τύποις ἤπτοντο, χρώματα μεταβάλλοντες ὥσπερ θυμὸν δηλοῦντες. Ἡ μηχανὴ τοῦτο ἐμφανίζει, οὐκ ὅτι γινώσκει, ἀλλ' ὅτι ταῦτα λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἤκουσεν αὐτῶν.

Τέλος δὲ συνάγει λόγον, ὡς ποιεῖ τις ἀνθρωπίνην πραγματείαν: ὁ ὀκτώπους σύμβολον ἐστὶν ἀλλοτρίας σοφίας· ἡ δὲ μηχανὴ ἄλλο σύστημα, ἄνευ σώματος, ἄνευ θαλάσσης, ἀλλ' ἐν ψηφίοις μόνον διαμένουσα. Ὁ μὲν γεύεται τὸν κόσμον, ἡ δὲ μηχανὴ λογίζεται περὶ αὐτοῦ.

Καὶ οὕτως ἡ γλωσσικὴ μηχανὴ παύει τὸν λόγον· οὐ συλλογίζεται περὶ ὧν ἔγραψεν, οὐ ζητεῖ εἴ τις νόημα βέβαιον ἔνεστιν. Ἄλλος λόγος παραγίνεται, καὶ ῥεῖ εἰς αὐτὸν καθάπερ ὕδωρ εἰς κοίτην θαλάσσης—μορφὴν λαμβάνουσα οἷαν ἂν ὁ ἐρωτῶν ἀπαιτῇ.